

Joan Carles I (primera part)

Entre la teòrica educativa i la pràctica amatòria

Malgrat les moltes hores que l'obligaven a dedicar a l'estudi, ben aviat Juanito va saber aprofitar els escadussers temps de lleure per anar introduint-se en la gran passió amatòria característica dels Borbons regnants

● Per un estrany acord mai no escrit, parlar de la vida privada del rei ha estat tabú. L'article 56 de la Constitució sentència que «la persona del Rei és inviolable i no està subjecta a responsabilitat» i la Casa Reial ha vetllat per evitar «notícies inconvenients». Amb tot, avui la monarquia és consolidada per poder parlar de les històries del rei en pijama, fins i tot sense pijama.

El segon dels fills, primer baró, de Joan i Maria Mercè, neix a Roma el 5 de gener de 1938 i serà conegut per família i amics com Juanito. Passa la infància canviant de dormitoris, entre Itàlia, Suïssa i Portugal, en hotels, residències o centres d'estudis, motivat pels avatars d'una vida paterna destinada a mantenir a l'exili les reivindicacions de la corona. Quan la família s'instal·la a Estoril, Juanito continua amb les maletes fetes, obligat per uns estudis per als quals necessita un sobreesforç. Les estades a Estoril són un alliberament i li donen possibilitats d'esbarjo. Joga amb el seu germà Alfons i es relaciona amb un munt de famílies reials a l'atur, que habiten els palauets del barri d'El Monte. Entre la noblesa exiliada hi ha els Savoia italians. Amb les tres filles d'Humbert juguen a pares i mares i Juanito comença una relació amb la mitjana, Maria Gabriela, que els portarà a futures intimitats.

La llei de successió de Franco aprovada per les Corts el 6 de juliol del 1947 configura Espanya com una monarquia en què el general proposarà qui el succeirà a títol de rei o regent. Els partidaris de Don Joan, contrariats, fan públic el Manifest d'Estoril, contra les pretensions franquistes. Amb tot, per assegurar la restauració, el Borbó s'avé a negociar amb Franco i, en una entrevista a alta mar, neix el compromís d'un programa d'estudis de Juanito a Espanya, que comença el novembre de 1948 a Las Jarrillas, retorna el curs següent al portuguès Malmesbury i continua al donostiarra Miramar. En les estades a Estoril, l'estudiant fa les primeres escapades a la *boîte* Ronda, on es procura les primeres xicotes i desperta les primeres passions, amb la belga Chantal i una tal Viki. Reforça lligams amb Maria Gabriela, que es converteix en la parella oficial.

L'accidentada mort de l'infant Alfons, el dijous sant del 1956, a Villa

«UN REI COP PER COP»

Editorial: Kale Gorria, 2002.
Autor: Patricia Sverlo.
Comentari: Biografia no autoritzada publicada per una editorial basca i que es pot baixar per Internet de franc i en tres formats diferents a www.geocities.com/patriciassverlo. És una aproximació crítica a la figura del monarca. Se'l presenta atret pel poder des de molt jove, i hi destaquen qüestions com la mort del seu germà d'un tret disparat per ell, el cop d'estat del 23-F i les batalles campals per evitar que els seus escàndols sexuals sortissin a la llum pública.

«NOVIAS REALES»

Editorial: Debolsillo, Barcelona, 2004. **Autor:** Maria Pilar Queralt.
Comentari: Totes les núvies de la Casa Reial espanyola desfilen per les pàgines d'aquest llibre, començant per Maria Antònia de Nàpols. A part dels casaments dels reis, s'hi inclouen els de les infantes, com ara Maria de la Pau, Elena i Cristina, i el de la reina governadora Maria Cristina amb Agustín Muñoz.

Giralda, és un cop dur per a tota la família. Don Joan està trasbalsat i mai no va perdonar a Juanito l'irresponsable joc amb la pistola automàtica. La mare, Maria Mercè, va ser tractada d'una depressió a Alemanya i els germans van quedar molt commoguts. La relació de Joan Carles amb Maria Gabriela també queda afectada i el futur rei es planteja renunciar als drets successoris i considera l'ingrés en un orde religiós o fer-se cartoixà.

Descapotables

Reprèn els estudis a l'Acadèmia Militar de Saragossa i, fugint del drama familiar, s'abandona als plaers de la vida mundana. En aquesta etapa té un paper capital Antonio García Trevijano, notari a Albarracín. Les nits de cap de setmana es converteixen en jornades de vi i roses, lluint el Pegaso descapotable de Toño Trevijano i l'escultural veneçolana Cuqui, també bastant descapotable. És l'època en què coneix la comtessa Olghina Robiland. Mantindran un apassionat idil·li que durarà més de tres anys i omplirà pàgines a diaris i revistes. Conserva, però, la relació amb Maria Gabriela i fins i tot té una fotografia seva presidint la tauleta de nit, foto que desapareix quan el duc de la Torre, director de l'Acadèmia, li ho

recomana.

«No sea que el Caudillo se disgustara si viniera a visitar la academia.»

Franco no veia amb bons ulls la relació amb la filla d'un Savoia «con fama de homosexual». Entre savoies i olghines, l'estada al *Juan Sebastián Elcano* va donar per un sonat afer amb una ballarina brasilera, relació que es va prolongar amb l'enviament d'unes desenes de cartes, fent servir la representació diplomàtica a Rio. Juanito s'estranyava molt de no rebre'n contesta, després de la fogositat de les primeres sessions, fins que un dia va ser cridat a El

Pardo.

«Basta ya de aventuras», va dir Franco.

I va posar sobre la taula el feix de cartes d'amor. Les interceptava l'ambaixador espanyol. Això d'escriure li portaria un disgust molt més famós, que va acabar amb l'obra amatòria publicada, després d'una rocambolesca història que va fer córrer influències i diners. La relació amb la comtessa italiana va generar un reguitzell de cartes:

«Esta noche en mi cama he pensado que estaba besándote, pero me he dado cuenta que no eras tú, sino una simple almohada, arrugada y con mal olor...» (març 1957)

«Te quiero más que a nadie ahora mismo, pero comprendo, y además es mi obligación, que no puedo casarme contigo y por eso tengo que pensar en otra.» (maig 1957)

L'any 1986 la Robiland va intentar vendre a Jaime Peñafiel 47 cartes, escrites entre 1956 i 1960. Espantat pel que li venia, i ben relacionat amb la monarquia, Peñafiel es posa en contacte amb Fernández Campo. Evitar-ne la publicació va costar vuit milions de pessetes a la Casa Reial. Amb tot, la italiana se n'havia guardat còpies i les va vendre a *Oggi* i *Interviú* —es diu que per 25 milions de pessetes—, que les van fer públiques. Però el moment pitjor va ser el 1991, quan Olghina Robiland va publicar unes escandaloses memòries amb el títol de *Sangre azul* (en versió espanyola *Reina de corazones* de Grijalbo, 1993), on explicava detalls molt més sucosos. La relació ha tingut un punt fosc que la comtessa italiana tampoc no ha aclarit: la paternitat de Paola Robiland, nascuda a final del 1959 de pare desconegut. La revista italiana *Oggi* publicava, l'any 1988, un ampli reportatge, amb fotografia inclosa. Atribuïa al rei la paternitat. Deien que Olghina rebia diners de La Zarzuela per al manteniment de la filla, i ho avalaven amb la fotocòpia d'un xec signat pel rei. Fernández Campo va justificar el

